

Com explicar la meua experiència a Toucar? És difícil.

Per motius personals vaig haver d'escurçar la meua estada. Tot i que amb el poc temps que hi vaig estar és una experiència que et fa canviar la forma de veure les coses.

En el meu cas vaig anar a Toucar amb la idea de treballar al dispensari, havia acabat la carrera de Medicina i havia fet l'examen MIR i després de mesos d'estudi volia posar en pràctica tots aquests mesos. Per sort quan vaig arribar a Toucar ja hi havia dues voluntàries que portaven allà dues setmanes treballant al dispensari i em van anar explicant tot el que havia de saber.

Tot i que jo havia llegit coses meravelloses sobre el Pablo com a enllaç, en el meu cas ja vam començar amb mal peu i no vam tenir una bona relació. Em va trucar el dia anterior parlant-me de males maneres i dient-me que com que arribava tard (les 20:30) també podíem quedar-nos a un hotel a Dakar (d'aquesta forma has de pagar l'habitació d'hotel per tu i per ell), al que vaig respondre que no. Cobra 10.000F (tot i que el dossier posi 5.000F), en teoria s'ha de negociar tot, però realment no tens altre opció que pagar-li a ell i al taxista el que ells et diguin. El taxi de l'aeroport a Toucar em va costar 35.000FCFA, tenint en compte que aprofitava el viatge d'un altre voluntari al que li van cobrar per anar de Toucar a l'aeroport 15.000FCFA (ell marxava la mateixa tarda que jo arribava), per tant que el taxista va cobrar 50.000FCFA per fer el viatge. En canvi amb un altre taxista que em va negociar la família pel dia que marxava, el viatge va ser per 30.000FCFA i sense haver de pagar els 10.000FCFA del Pablo.

Tenir un mínim nivell de francès ajuda molt, en el meu cas era baix (el que recordava de l'institut) però entre el que sabia i el google translate, et fa la vida molt més fàcil tant al dispensari com per convidaure amb la família. No saben res d'anglès i trobes algú que sap algo de castellà, però és molt poca gent.

T'adones només arribar que ets el centre d'atenció, tot i que hi hagin anat molts voluntaris anteriorment. Només fas que sentir "toubab" (blanc), et saluden, t'envolten i no et diuen res només t'observen, et persegueixen. A les noies us recomano portar un anell, i dir que esteu casades des del principi, t'evita "problemes", sobretot si esteu soles, jo mentre hi havia més voluntaris no el vaig utilitzar massa, però un cop em vaig quedar sola l'utilitzava constantment.

Sobre el dispensari, no necessiten ajuda. Tenen personal de sobres, de fet vam arribar a estar 6 professionals en una mateixa habitació per fer dues cures. Portar apòsits o cremes no serveix de res, només curen amb gases (molt necessàries perquè en gasten moltíssimes), betadine, aigua oxigenada, suero i benes. I de medicació en saben molt poc també, només es tracten símptomes, així que utilitzen Ibuprofeno, Paracetamol i Amoxicilina. Així que si hi aneu i porteu material, el millor és portar gases (jo en vaig portar 300 i van durar menys d'una setmana) i ibuprofeno i paracetamol.

Més que necessitar ajuda, el que necessiten és formació, però perquè la formació sigui útil hi ha d'haver ganes d'aprendre, cosa que no tenen. Si tu poses les gases per fer la cura d'una forma (com ho fem aquí), simplement treuen la gasa i la posen com ells creuen, no pregunten el motiu o et deixen fer-ho. En general et tracten bé, són amables, però allà manen ells.

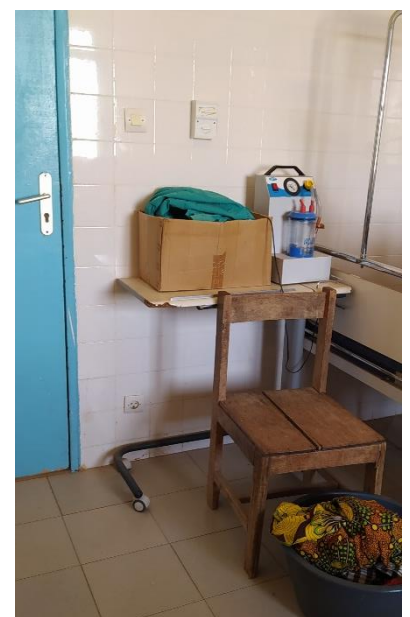
També va ser al dispensari on vaig passar, juntament amb dos voluntàries més, una de les pitjors experiències assistencials que he patit mai. Ens van informar que hi havia dos parts, que si volíem anar a veure'ls i a ajudar. El primer va anar ràpid i tot molt bé. Però quan el segon no evolucionava van començar a realitzar la maniobra de Kristeller (maniobra actualment desaconsellada pels riscos que comporta) i per torns i amb molta força, en veure que les voluntàries ens negàvem a realitzar-la ens van fer sortir de la sala de parts amb una de les infermeres. Després d'una estona a fora va sortir una de les infermeres de la sala de parts i al preguntar ens va dir que ja havia nascut, que entréssim. Però per la nostra sorpresa a l'entrar ens vam trobar un nadó totalment atònic al que la infermera responsable de maternitat li estava fent teòricament la reanimació, que consistia en fer tres compressions, parar per agafar

Sterilium, tres compressions més i girar al nadó, fer tres compressions més, posar-li Sterilium als peus, tres compressions més, moure el nadó a l'altre costat de la sala on hi ha l'aspirador però que no havien ni engegat ni tret la caixa de cartró per posar al nadó al costat de l'aspirador...

Nosaltres no sabíem què fer, no sabíem quan temps feia que havia nascut, quant temps portaven fent la "reanimació". Mentre li aspiraven el meconi una de les infermeres voluntàries va començar RCP de qualitat i l'altre voluntària per casualitat va veure un ambú pediàtric, al iniciar les ventilacions amb ambú col·locat a nas i boca, les infermeres de maternitat el recolocaven a només boca, tot i que els hi diguéssim que no. A partir de llavors amb un pulsioxímetre d'adults nostre i un fonendo també nostre (elles no l'utilitzen), vam començar les 3 voluntàries a fer la reanimació, vam tornar a aspirar mentre continuàvem RCP perquè saturava molt baix i clarament havia aspirat, quan semblava que millorava algo (mínim esforç respiratori després d'aspirar un gran coàgul), van decidir que ja estava i que paraven la màquina d'aspirar, i que posaven el nadó sobre la mare perquè mamés, tot i tenir un APGAR de màxim 3 passats 10 minuts. Mentre nosaltres feiem tot això, una de les infermeres estava assentada a la sala mirant el mòbil, dues més rient.

No tenen oxigen, nosaltres no sabíem quant temps portava sense RCP de qualitat, tampoc saps fins on arribar. Qui som nosaltres per fer sobreviure un nadó que tindrà seqüeles segur i que per ells estaria millor mort? I si passava algo, ens culparien a nosaltres? Així que elles ens van agafar el nadó que ben just respirava i tenia un pols molt lent i es van posar a medir-lo i pesarlo. Vam marxar sense entendre res i amb una impotència inexplicable.

Clarament, tot i ser infermeres necessiten formació o actualització, però cap de les infermeres d'aquella sala (no puc dir totes) estava interessada en aprendre del que nosaltres feiem. S'haurien d'organitzar uns dies de formació en reanimació neonatal, impartides per algú que sàpiga francès i que les infermeres tinguessin clar que van allà a aprendre com fer-ho per tenir millors resultats. Està clar que tenen pocs recursos, però per fer RCP de qualitat no es necessita cap recurs físic.

No era el meu primer voluntariat, havia vist pobresa, però sí que era la primera vegada que feia de voluntària a Àfrica i amb aquesta experiència em va obrir molt els ulls i em vaig adonar que estava en un altre món.

Jo pel poc temps que hi vaig estar no vaig viatjar (a part d'anar a visitar Ndokh), així que no us puc parlar de preus de viatge. Però sí una mica de en què et gastes els diners estant a Toucar.

800FCFA una cervesa de 63cl, 400-500FCFA una ampolla d'aigua de 1,5L, 250FCFA per una coca cola o sprite.

Amb la calor que fa, els migdies i les tardes prenent una cervesa al bar de Leo amb la resta de voluntaris s'agraeix molt. També s'ha de dir que si t'agraden els nens, anar al bar de Leo és el millor que pots fer, tens nens i cervesa ben freda.

Em quedo amb la part bona d'haver descobert com és viure realment a Senegal i no quedar-me amb una idea de turista de què és Senegal, haver conviscut i conegut una família que es preocupaven per què estiguéssim bé. Haver conegut i conviscut amb altres voluntaris amb qui he estat molt bé. Però professionalment no he pogut aportar res (a part de material) i això és algo que em sap greu, ja que era el motiu del meu voluntariat. Bàsicament el que he fet a Toucar ha sigut aportar material, ingressos a la família amb la qui vivia i alguns negocis del poble i descobrir persones genials i el Senegal no turístic .

Observaciones de CC ONG:

En el dossier de voluntariado indica claramente que Pablo debería haber cobrado por día 15€ por atender a los 5 voluntarios que estaban en ese momento en Toucar. En lugar de eso, cobró 38€/día. En cuanto nos enteramos por las quejas que nos manifestaron los voluntarios, entre los cuales se encontraba Laura Pujals, abonamos en su cuenta la diferencia. CC ONG se hace responsable de cualquier eventualidad en todos nuestros proyectos.